

MRTVA SI, VEŠTICE!

KIM HARISON

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Kim Harrison
DEAD WITCH WALKING

Copyright © 2004 Kim Harison
Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Čoveku koji je rekao da mu se sviđa moj šešir

Svi likovi i događaji prikazani u ovoj knjizi izmišljeni su i bilo kakva sličnost sa stvarnim ljudima ili događajima sasvim je slučajna.

Izjave zahvalnosti

Želela bih da zahvalim svima koji su se mučili zajedno sa mnom tokom ispravki. Znate ko ste i pozdravljam vas. Ali naročito bih zahvalila urednici Dijani Žil na sjajnim predlozima koji su mojim mislima otvorili divne puteve, kao i svom agentu Ričardu Kertisu.

Prvo poglavlje

Stajala sam u senci napuštene radnje preko puta paba *Krv i pivo*, trudeći se da ne delujem upadljivo dok sam nameštala crne kožne pantalone. *Ovo je jadno*, pomislila sam, gledajući ulicu opustelu zbog kiše. Predobra sam za ovo.

Uglavnom se bavim hapšenjem veštica bez dozvole, kao i onih koje upražnjavaju crnu magiju, budući da samo veštica može da uhvati drugu vešticu. Ali ove nedelje su ulice mirnije nego inače. Gotovo svi su na zapadnoj obali na našoj godišnjoj konvenciji, a ja sam ostala zbog ovog bisera od posla. Običan dosadan zadatak. Mogla sam samo da zahvalim Preokretu što kisnem ovde u mraku.

„Koga ja zavaravam?“, prošaptala sam i povukla kaiš torbe na rame. Već mesec dana me nisu poslali da uhvatim vešticu: bez dozvole, belu, crnu ili bilo kakvu. Verovatno nisam pametno postupila što sam privela gradonačelnikovog sina zato što se pretvorio u vukodlaka iako nije bio pun mesec.

Iza ugla se pojavio blistavi automobil koji je izgledao crno pod uličnom svetiljkom. Već treći put prolazi ovuda. Napravila sam grimasu kada se približio i počeo da usporava. „Prokletstvo“, prošaptala sam. „Potreban mi je mračniji ulaz.“

„On misli da si kurva, Rejčel“, podrugljivo mi je dobacila podrška. „Rekao sam ti da je crvena podvezica droljasta.“

„Da li ti je iko rekao da smrdiš kao pijani šišmiš, Dženkse?“, promrsila sam, jedva pomerajući usne. Podrška mi je večeras bila neprijatno blizu – visila mi je na minduši. Bile su velike i viseće, mislim na minduše, a ne na zvončića. Dženks je uobraženi ljigavac koji se ružno ponaša i ima gadnu narav. Ali zna na kojoj se strani bašte nalazi nektar. A očigledno mi neće davati ništa bolje od zvončića posle nesreće sa žabom. Bila sam uverena da je vila prevelika da stane u žabina usta.

Iskoračila sam prema ivici trotoara kada se automobil zaustavio na mokrom asfaltu. Začulo se zujanje kad se zatamnjeno staklo automatski spustilo. Nagnula sam se, osmehnula što ljupkije umem i pokazala službenu legitimaciju. Gospodin s jednom obrvom prestao je da se osmehuje i lice mu je postalo pepeljasto. Automobil se udaljio uz blagu škripu guma. „Danoljubitelj“, rekla sam s omalovažavanjem. *Ne*, brzo sam se ispravila. On je normalac, ljudsko biće. Iako su bili tačni, izrazi danoljubitelj, domaći, mekušac, sveža roba i – moj omiljeni – užina, nisu politički korektni. Ali ako traži kurve na pločnicima Rupe, uskoro će ga zvati mrtvacem.

Automobil nije usporio i projurio je kroz crveno svetlo. A ja sam se okrenula prema zvižducima kurvi kojima sam se pridružila posle zalaska sunca. Nisu izgledale zadovoljno dok su drsko stajale na uglu preko puta mene. Mahnula sam im, a najviša mi je pokazala srednji prst pre nego što mi je okrenula svoju malu guzu, ulepšanu čarolijom. Kurva i njen upadljivi nabildovani „prijatelj“ glasno su razgovarali i pokušavali da sakriju cigaretu koju su dodavali jedno drugom. Nije mirisala na duvan. *To nije moj problem večeras*, pomislila sam i vratila se u senku.

Naslonila sam se na hladni kamen zgrade, a pogled mi se zadržao na crvenim zadnjim svetlima automobila koji je prikočio. Namršteno sam pogledala sebe. Previsoka sam za ženu – sto

sedamdeset centimetara – ali nemam ni približno duge noge kao kurva osvetljena sledećom svetiljkom. Niti imam toliko šminke kao ona. Ne izgledam kao ulična kurva sa svojim uskim kukovima i gotovo ravnim grudima. Pre nego što sam saznala gde se krije lepikon, pazarila sam na odeljenju „tvoj prvi brus-halter“. Tamo je teško naći nešto bez srca i jednoroga.

Moji preci su se doselili u dobre stare Sjedinjene Američke Države u devetnaestom veku. Iz generacije u generaciju, sve žene su zadržale prepoznatljivu crvenu kosu i zelene oči naše rodne Irske. Međutim, sakrila sam pege čarolijom koju mi je tata kupio za trinaesti rođendan. Mala čarolija nalazi se u prstenu koji nosim na malom prstu i bez koga ne izlazim iz kuće.

Uzdahnula sam dok sam nameštala torbu na ramenu. Kožne pantalone, crvene čizme do članaka i tanka podvezica nisu odu-darale od onoga što obično nosim petkom kako bih uzrujala šefa, ali na uličnom uglu noću... „Sranje“, promrmljala sam. „Stvarno izgledam kao kurva.“

Zvončić je samo otpuhnuo. Naterala sam sebe da ne odgovorim i okrenula se prema baru. Kiša je prejako padala da bi se okupile rane mušterije a ulica je bila prazna, ako se izuzmu moja podrška i „dame“. Nisam ugledala svoju metu, iako stojim ovde gotovo sat vremena. Mogla bih da uđem dok čekam. Pored toga, unutra ću možda izgledati kao da sam s one umesto s ove strane zakona.

Odlučno sam udahnula, izvukla nekoliko pramenova duge kovrdžave kose iz punđe, vešto ih oblikovala oko lica i konačno pljunula žvaku. Kuckanje mojih potpetica slagalo se sa zveckanjem lisica koje sam nosila pričvršćene za kuk dok sam išla mokrom ulicom prema baru. Čelični prstenovi izgledali su kao neukusna igračka, ali bili su pravi i često korišćeni. Trgla sam se. Nije ni čudo što se gospodin s jednom obrvom zaustavio. Korišćeni za *posao*, moliću lepo, ali ne onaj na koji ste pomislili.

Ali poslali su me u Rupu da uhapsim lepriona zbog utaje poreza. Zapitala sam se koliko nisko mogu da padnem. Verovatno je to zbog toga što sam privela vidovitog psa prošle nedelje. Kako sam mogla da znam da nije vukodlak? Odgovarao je opisu koji sam dobila.

Dok sam otresala kišne kapi u uskom hodniku, preletela sam pogledom preko detalja tipičnih za irski pub: gajde pričvršćene za zidove, zelene reklame za pivo, crne stolice od vinila i mali podijum na kojem je muzička zvezda u usponu postavljala cimbalu i gajde usred kule od pojačala. Osećao se blag miris prokrijumčarenog sumporca. Moj lovački nagon se probudio. Po mirisu bih rekla da je star tri dana, što nije bilo dovoljno jako da ga pratim. Šef bi me skinuo s crne liste kad bih uspela da uhvatim dobavljača. Možda bi mi čak dao zadatak dostojan mojih sposobnosti.

„Hej“, zabrundao je tih glas. „Ti si Tobina zamena?“

Zaboravila sam na sumporac, zatreptala i okrenula se. Našla sam se pred grudima u svetlozelenoj majici. Odmerila sam medveda od čoveka. Pravi izbacivač. Na pločici na majici stajalo je ime Klif. Pristajalo mu je.* „Ko?“, pitala sam zavodljivim glasom i krajem njegove majice obrisala kišne kapi s onoga što velikodušno nazivam svojim dekolteom. To nimalo nije uticalo na njega, što je bilo prilično deprimirajuće.

„Tobi? Kurva koju je država dodelila? Hoće li se ikada ponovo pojaviti?“

Iz pravca moje minduše čuo se tih pevuckavi glas. „Rekao sam ti.“

Osmeh mi je postao usiljen. „Ne znam“, procedila sam. „Ja nisam kurva.“

Ponovo je zagundao i odmerio moju odeću. Iz torbe sam izvadila svoju službenu legitimaciju. Svako ko je gledao pretpostavio bi da me legitimise. To je bilo obavezno u barovima pošto su čini za postarivanje bile lako dostupne, kao i čarolija

* Engl.: *Cliff* – stena. (Prim. prev.)

za otkrivanje čini kakvu je nosio oko vrata. Blago se zacrvenela zbog prstena na mom malom prstu. Neće me pretresati zbog takve sitnice, zato su sve čarolije u mojoj torbi i bile neaktivirane. Mada mi večeras neće ni biti potrebne.

„Unutarzemaljska bezbednost“, rekla sam, pružajući mu karticu. „Ovde sam da nađem nekoga, a ne da uznemiravam vaše redovne mušterije. Zbog toga sam se... ovaj... prerusila.“

„Rejčel Morgan“, pročitao je naglas, a njegovi debeli prsti su gotovo sasvim obavili plastičnu karticu. „Operativac Unutarzemaljske bezbednosti. Ti si operativac UB-a?“ Gledao je čas u mene, čas u karticu i debele usne mu se razvukoše u kez. „Šta ti se desilo s kosom? Fenirala si se let-lampom?“

Stisnula sam usne. Slika je bila stara tri godine. A nije bila posredi let-lampa, već neslana šala, nezvanična inicijacija u pravog operativca. Veoma smešno.

Zvončić je odleteo s moje minduše, zaljuljajući je. „Ja bih pazio šta pričam da sam na tvom mestu“, rekao je i nakrivio glavu kako bi pogledao moju legitimaciju. „Poslednji pametnjaković koji se smejaio njoj fotografiji proveo je celu noć u sali za hitne slučajeve sa suncobranom za koktele zabodenim u nos.“

Smekšala sam. „Znaš za to?“, pitala sam, zgrabila svoju legitimaciju i stavila je u torbu.

„Znaju svi u odeljenju za podršku“, veselo se nasmejaio zvončić. „Kao i da si pokušala da uhvatiš dlaka činima za svrab i izgubila ga u klonji.“

„Probaj ti da uhapsiš dlaka kad je mesec gotovo pun a da te ne ugrize“, pobunila sam se. „Nije lako kao što zvuči. Morala sam da upotrebim napitak. Te stvari su skupe.“

„A što je autobus pun ljudi očelavio zbog tebe?“ Njegova kri-
la viliog konjica pocrvenela su kada se nasmejaio i počeo brže da kruži. Bio je odeven u crnu svilu i imao je crvenu maramu na glavi, pa je podsećao na minijaturu Petra Pana koji izigrava

člana gradske bande. Deset centimetara plavokose gnjavaže i preke naravi.

„Nisam ja kriva zbog toga“, odgovorila sam. „Vozač je naleteo na rupu.“ Namrštila sam se. A i neko mi je zamenio čini. Htela sam da mu umrsim noge, ali umesto toga sam odstranila kosu vozaču i svim putnicima u prva tri reda. Bar sam uhvatila svoju metu, iako sam potrošila celu platu na vožnje taksijem naredne tri nedelje dok mi nisu opet dozvolili da uđem u autobus.

„A žaba?“ Dženks je počeo da leti napred-nazad kada je izbacivač zamahnuo prstom prema njemu. „Ja sam jedini koji je pristao da radi s tobom večeras. I to samo zato što su mi ponudili veću dnevnicu zbog opasnih uslova rada.“ Zvončić se od ponosa podigao još nekoliko centimetara.

Klif nije delovao zadivljeno. Ja sam bila preneražena. „Vidi“, rekla sam. „Samo hoću da sednem tamo i popijem piće na miru.“ Klimnula sam glavom prema bini, gde je momak koji je tek izašao iz puberteta raspetljavao kablove pojačala. „Kada počinje?“

Izbacivač je slegnuo ramenima. „Nov je. Za oko sat vremena.“ Usledio je tresak praćen klicanjem kada je jedno pojačalo palo s bine. „Možda i dva.“

„Hvala.“ Ne obazirući se na Dženksov zvonki smeh, pro-vukla sam se između praznih stolova do nekoliko mračnih separea. Izabrala sam onaj ispod losove glave i utonula u spljošteni jastuk sedam centimetara više nego što bi trebalo. Otići ću odavde čim nađem malog zlikovca. Ovo je uvredljivo. Tri godine radim za UB – sedam ako računam četiri godine prakse – a sada me šalju na zadatke za početnike.

Početnici obavljaju važne rutinske policijske zadatke u Sinsinatiju i njegovom najvećem predgrađu s druge strane reke, iz milošte zvanom Rupa. Bavimo se natprirodnim pojavama s kojima ljudski FBU – skraćeno za Federalni biro za unutar-zemaljce – ne može da izađe na kraj. Početnik u UB-u bavi se manjim zloupotrebama s vradžbinama i spasavanjem pozna-

nika s drveća. Ali ja sam pravi operativac, do đavola. Bolja sam od toga. *Radila sam* bolje stvari od toga.

Potpuno sama sam otkrila i uhapsila grupu crnih veštica koje su razbile sigurnosne čini oko zoološkog vrta u Sinsinatiju kako bi krale majmune i prodavale ih nelegalnog biolaboratoriji. Da li me je iko pohvalio zbog toga? Nije.

Ja sam ta koja je shvatila da je kreten koji je iskopavao leševe na jednom groblju kriv za veću stopu smrtnosti u krilu za zamenu organa u jednoj ljudskoj bolnici. Svi su mislili da skuplja materijal za nezakonite uroke, iako je on zapravo bacao vradžbine kako bi organi izgledali zdravo i onda ih prodavao na crnom tržištu.

A lopovi s bankomata koji su harali gradom prošlog Božića? Bilo je potrebno šest čarolija u isto vreme kako bih izgledala kao muškarac, ali uspela sam da uhvatim vešticu. Koristila je mešavinu ljubavnih napitaka i čini za zaboravljanje kako bi pljačkala naivne ljude. To je bilo naročito zadovoljavajuće hapšenje. Juri-la sam je tri ulice i nisam imala vremena da upotrebim čaroliju kada se okrenula da baci smrtonosne vradžbine na mene, pa sam imala opravdanje da je onesvestim kružnim udarcem noge. A što je bilo najbolje od svega, FBU ju je jurio tri meseca, a meni je bilo potrebno dva dana. Napravila sam budale od njih, ali da li je neko rekao: „Bravo, Rejčel“? Da li me je neko odvezao u kulu UB-a zato što mi je noga otekla? Nije.

A u poslednje vreme dobijala sam sve manje zadataka: studentarija koja koristi čini da bi krala kablove, sitne krađe, neslane šale i – da ne zaboravim svoj omiljeni – hvatanje trolova ispod mostova i odvodnih kanala kako ne bi pojeli sav malter. Uzdahnula sam dok sam gledala oko sebe. Bedno.

Dženks je izbegao moje bezvoljne pokušaje da ga se otresem i vratio se na svoju mindušu. Nije me oraspoložilo ni to što je dobijao trostruko veću dnevnicu da radi sa mnom.

Prišla mi je konobarica obučena u zeleno koja je bila zaprepašćujuće živahna za ovo doba. „Čao!“, rekla je, pokazujući

zube i jamice na obrazima. „Ja sam Doti. Služiću te večeras.“ I dalje se osmehujući, stavila je tri pića ispred mene: bladi meri, viski i koktel Širli Templ. Baš slatko.

„Hvala, srce“, rekla sam i umorno uzdahnula. „Od koga su?“

Pokazala je očima prema baru, pokušavajući da izgleda prefinjeno i kao da se dosađuje, ali je umesto toga delovala kao srednjoškolka na maturskoj večeri. Provirila sam iza njenog uskog struka u kecelji i ugledala tri tipa s pohotnim očima i erekcijom. Stara tradicija. Ako prihvatim piće, znači da prihvatam i neizgovoreni poziv. Još jedna stvar za koju gospođica Rejčel mora da se pobrine. Izgledaju kao normalci, ali nikad se ne zna.

Doti se vratila za šank pošto je naslutila da nisam raspoložena za razgovor. „Proveri ih, Dženkse“, prošaptala sam i zvončić je odlepršao, krila bledoružičastih od uzbuđenja. Niko ga nije primetio. Zvončići su najbolji za izviđanje.

Bilo je mirno u pabu, ali pretpostavila sam da će se ubrzo napuniti zato što je radilo dvoje šankera – starac i mlada devojka. *Krv i pivo* je poznato mesto u kojem se normalci mešaju s unutarzemalcima pre nego što se odvezu natrag na drugu stranu reke, zaključanih vrata i podignutih prozora, uzbuđeni i uvereni da su kul. Iako čovek okružen unutarzemalcima upada u oči poput bubuljice na licu kraljice mature, unutarzemaljci lako mogu da prođu kao ljudi. To je tehnika preživljavanja usavršena još pre Pastera. Zbog toga vodim zvončića. Vile i zvončići mogu da namirišu unutarzemaljca brže nego što ja mogu da kažem „Pljuni“.

Bezvoljno sam se osvrnula po gotovo praznom pabu. Moja namrštenost pretvorila se u osmeh kada sam ugledala poznato lice iz kancelarije. Ajvi.

Ajvi je vampirica, zvezda među operativcima UB-a. Upoznale smo se pre nekoliko godina, dok sam bila na poslednjoj godini prakse. Posle toga smo godinu dana radile kao partner-

ke. Ona je upravo bila primljena za agenta pošto je provela šest godina na univerzitetu, za razliku od mene, koja sam se odlučila za dve godine koledža i četiri godine prakse. Mislim da je nečiji crni humor kriv za to što smo postavljene da radimo zajedno.

Umirala sam od straha što radim s vampiricom – bila živa ili ne – dok nisam otkrila da nije aktivna i da se zaklela da neće piti krv. Bile smo potpuno različite, ali njena snaga je nadoknađivala moje slabe tačke. Volela bih da mogu da kažem da je i moja snaga pokrivala njene slabosti, ali Ajvi ih nije imala – osim što je ubijala radost u svemu.

Godinama nismo zajedno radile i, uprkos tome što su me nerado unapredili, Ajvi je još bila iznad mene. Zнала je da pravim ljudima kaže prave stvari u pravom trenutku. A pored toga, poticala je iz porodice Tamvud, stare koliko i sam Sinsinati. Ona je njen poslednji živi član, ima dušu i živa je poput mene pošto je dobila vampirski virus od majke, koja je tada još bila živa. Virus ju je zahvatio dok je još bila u majčinoj utrobi i Ajvi je imala osobine oba sveta – i živog i mrtvog.

Prišla je kad sam joj klimnula glavom. Muškarci za šankom su se gurkali laktovima i sva trojica su je odmerila s odobravanjem. Dobacila im je prezriv pogled i kunem se da sam čula kako je jedan od njih uzdahnuo.

„Kako si, Ajvi?“, pitala sam kada se smestila na klupu preko puta mene.

Sedište od vinila zaškripalo je kada se smestila s leđima uza zid, podigavši potpetice dugačkih čizama na dugu klupu tako da su joj se kolena videla preko ivice stola. Bila je pola glave viša od mene, ali ja sam samo visoka, dok je ona vitka i elegantna. Njene delimično orijentalne crte lica davale su joj tajanstven izgled, što me je učvrstilo u uverenju da su gotovo sve manekenke vampirice. Čak se i oblačila kao manekenka: jednostavna kožna suknja i svileni bluzi vrhunskog kvaliteta i veoma vamp; naravno, crne boje. Kosa joj je bila glatka, crna i ravna, što je

naglašavalo njen bleđ ten i ovalno lice. Izgledala je egzotično što god da uradi s kosom. Ja sam mogla satima da se mučim sa svojom i uvek je bila crvena i kovrdžava. Gospodin s jednom obrvom ne bi se zaustavio zbog nje; ona je previše otmena.

„Zdravo, Rejčel“, rekla je Ajvi. „Šta radiš u Rupi?“ Glas joj je bio melodičan i tih, suptilan poput sive svile. „Mislila sam da ćeš ove nedelje pokušavati da dobiješ rak kože na obali“, dodala je. „Je li Denon još uznemiren zbog psa?“

Neodređeno sam slegnula ramenima. „Ma, ne.“ Ali istina je bila da šef umalo nije eksplodirao. Samo me je jedan korak delio od toga da postanem čistačica u firmi.

„To je bila greška.“ Ajvi je malaksalo zabacila glavu i otkrila svoj dugi vrat. Nije bilo ožiljka na njemu. „To je moglo svakom da se desi.“

Svakom osim tebi, ogorčeno sam pomislila. „Stvarno?“, rekla sam naglas i gurnula joj bladi meri. „Pa, reci mi ako vidiš moju metu.“ Protresla sam čarolije na lisicama i dodirnula detelinu izrezbarenu od maslinovog drveta.

Njeni tanki prsti obavili su se oko čaše kao da je miluju. Tim istim prstima mogla bi da mi polomi zglobov ako bi se potrudila. Moraće da sačeka da umre kako bi bila dovoljna jaka da ga slomi bez imalo truda, ali ipak je snažnija od mene. Popila je polovinu crvenog napitka u jednom gutljaju. „Otkad se UB bavi leprikonima?“, pitala je i zagledala se u ostale čarolije.

„Otkad je šef poslednji put bio neraspoložen.“

Slegnula je ramenima pa izvukla raspeće ispod bluze i izazovno provukla metalnu kariku između zuba. Očnjaci su joj oštri, poput mačjih, ali nisu veći od mojih. Postaće izduženiji kada umre. Naterala sam sebe da skrenem pogled s njih i zagledala se u metalni krst. Bio je dugačak kao moj dlan i napravljen od divno izrezbarenog srebra. Počela je nedavno da ga nosi kako bi nervirala majku. Nisu se dobro slagale.

Dodirnula sam mali krst koji mi je visio na lisicama i pomislila kako mora da je teško imati nemrtvu majku. Upoznala

sam samo šačicu mrtvih vampira. Oni koji su veoma stari žive povučeno, a novi brzo nauče da mogu da budu proburaženi ako ne žive povučeno.

Mrtvi vampiri nemaju nimalo savesti, oni su nemilosrdno ovaploćenje nagona. Poštuju društvena pravila samo zato što to predstavlja igru za njih. A mrtvi vampiri znaju propise. Njihov neprekidni život zavisi od poštovanja pravila, a svako kršenje može izazvati smrt ili bol. Osnovno pravilo je da se klone sunca. Svakodnevno im je potrebna krv da bi ostali normalni. Bilo čija krv, mada uživaju samo u krvi živih osoba. Vampiri su moćni, obdareni neverovatnom snagom i izdržljivošću, kao i sposobnošću da se oporave čudesnom brzinom. Teško je uništiti ih osim tradicionalnim odsecanjem glave i probijanjem srca kocem.

U zamenu za dušu, imaju mogućnost da postanu besmrtni. To prati i gubitak savesti. Najstariji vampiri tvrde da je to najbolji deo: mogućnost da ispune sve telesne potrebe bez osećaja krivice što je neko umro kako bi im pružio zadovoljstvo i održao ih normalnim još jedan dan.

Ajvi ima i vampirski virus i dušu, pa se nalazi u sredini dok ne umre i postane prava nemrtva vampirica. Iako nije moćna ni opasna kao mrtav vampir, njena mrtva braća joj zavide na sposobnosti da hoda pod suncem i da ne oseća bol dok se moli.

Metalne karike Ajvine ogrlice ritmički su zveckale uz biseru ogrlicu i s uvežbanim suzdržavanjem sam ignorisala njenu senzualnost. Osećala sam se prijatnije pored nje kada sija sunce i kada ona ima veću kontrolu nad svojim izgledom seksualne napasnice.

Moj zvončić je sleteo na veštačko cveće u vazi punoj opušaka. „Blagi bože“, rekla je Ajvi i spustila krst. „Zvončić? Denon mora da je zaista ljut.“

Dženksova krila su se zaustavila na trenutak pre nego što su počela brzo da lepršaju. „Preokreni se, Tamvudova!“, rekao je piskavim glasom. „Misliš da samo vile imaju nos?“

Trgla sam se kada mi je Dženks silovito sleteo na mindušu. „Samo najbolje za gospođicu Rejčel“, hladno sam odgovorila. Ajvi se nasmejala i nakostrešile su mi se dlačice na potiljku. Nedostajala mi je čast da radim s njom, ali još mi je bilo neprijatno pored nje. „Mogu kasnije da se vratim ako misliš da ću ti smetati prilikom hapšenja“, dodala sam.

„Ne“, odgovorila je. „Sve je u redu. Dvojica vampira su zarobljena u toaletu. Uхватила sam ih kako jure nesezonski plen.“ S pićem u ruci, skliznula je do kraja klupe pa ustala uz senzualno protezanje i izleteo joj je jedva čujan uzdah. „Deluju suviše siromašno da bi imali čini za preobražaj“, dodala je. „Ali moja velika sova je napolju za svaki slučaj. Ako pokušaju da pobegnu kroz polomljen prozor, postaće hrana za ptice.“ Otpila je gutljaj, gledajući me smeđim očima preko ruba čaše. „Možda možemo zajedno da se odvezemo do centra ako brzo uhvatiš svog zločinca?“

Neobavezno sam klimnula glavom zbog blagog nagoveštaja opasnosti u njenom glasu. Nervozno sam se igrala pramenom kose i odlučila da vidim kako izgleda pre nego što u ovo doba noći uđem s njom u taksu. Ajvi možda nije potrebna krv da bi preživela, ali očigledno je da žudi za njom bez obzira na svoju javnu zakletvu.

Za šankom su izražavali saučešće pošto su samo dve čaše ostale ispred mene. Dženks je piskavim glasom izražavao svoju ogorčenost. „Opusti se, Dženkse“, rekla sam kako bih ga sprečila da mi otkine mindušu. „Volim kada mi je zvončić podrška. Vile neće ništa da urade bez odobrenja njihovog saveza.“

„I ti si to primetila?“, gotovo je zarežao, golicaajući mi uvo svojim lepršanjem. „Misle da su bolje od nas samo zbog crvljive glupe pesme koju ju napisao neki pijanac pre Preokreta. Sve je u publicitetu, Rejčel. I u starom dobrom podmićivanju. Znaš li da su vile plaćene dvostruko više od zvončića za isti posao?“

„Dženkse?“, prekinula sam ga i sklonila kosu s ramena. „Šta se dešava za šankom?“

„A tek ona slika!“, nastavio je, a minduša mi se zatresla. „Jesi li videla? Ona na kojoj je ljudski izrod upao na vilinsku žurku? Vile su bile toliko pijane da nisu ni primetile da igraju s ljudskim bićem. A još uvek se prema njima ponašaju kao prema kraljicama.“

„O'ladi, Dženkse“, odlučno sam rekla. „Šta se dešava za šankom?“

Tiho je otpuhnuo, a minduša mi se uvrтела. „Kandidat broj jedan je lični trener“, promrmljao je. „Takmičar broj dva popravlja klima-uređaje, a trojka je reporter jednog dnevnog lista. Danoljubitelji. Svi.“

„A šta je s tipom na bini?“, prošaptala sam, pazeći da ne pogledam u tom pravcu. „UB mi je dao samo grub opis, pošto naša meta verovatno koristi čini za prerušavanje.“

„Naša meta?“, upitao je Dženks. Slabije je mahao krilima, a glas mu više nije bio besan.

Uхватила sam se za to. Možda mu je samo potrebno da se oseća kao deo tima. „Zašto ga ne bi proverio?“, pitala sam umesto da mu naredim. „Izgleda kao da ne zna u koji deo gajdi treba da duva.“

Dženksov smeh ličio je na lajanje i odleteo je bolje raspoložen. Ne preporučuje se zbližavanje između agenata i podrške, ali šta ima veze? Dženks se oseća bolje, a uvo će mi možda ostati u jednom komadu do izlaska sunca.

Muškarčine za šankom gurkale su se laktom dok sam prelazila kažiprstom po rubu čaše s viskijem. Bilo mi je dosadno i malo flertovanja može da popravi raspoloženje.

Grupa ljudi je ušla u bar. Po njihovom glasnom pričanju pretpostavila sam da kiša jače pada. Načičkali su se za udaljenim krajem šanka, svi pričajući u isto vreme i pružajući ruke kako bi privukli pažnju i dobili piće. Pogledala sam ih i po blagom grču u stomaku znala sam da je bar jedan od njih mrtav vampir. Bilo je teško odrediti ko zbog njihovih gotskih modnih detalja.

Pretpostavila sam da je tihi mladić na kraju. Izgledao je najnormalnije u toj gomili s tetovažama i pirsinzima, a nosio je farmerke i košulju umesto kože isprskane kišom. Mora da mu ide dobro kada je okupio toliku grupu ljudi s ožiljcima na vratu i mršavim anemičnim telima. Ali delovali su zadovoljno u toj bliskoj grupi nalik na porodicu. Bili su naročito ljubazni prema lepoj plavuši koju su pridržavali i nagovarali da uzme malo kikirikija. Umorno se osmehnula. Mora da je bila njegov doručak.

Kao da mi je pročitao misli, privlačni mladić se okrenuo. Spustio je naočare za sunce i lice mi je klonulo kada su nam se pogledi sreli. Udahnula sam pošto sam preko prostorije videla kišne kapi na njegovim trepavicama. Odjednom sam osetila potrebu da ih izbrišem. Gotovo sam mogla da osetim njihovu vlažnost i mekoću pod prstima. Usne su mu se pomerile kada je prošaptao nešto i činilo mi se da mogu da čujem njegove reči iako ih nisam razumela, osim da predstavljaju poziv.

Srce mi je mahnilo udaralo, ali znalački sam ga pogledala i odmahnila glavom. Šarmantan osmeh preleteo mu je preko usana pre nego što je odvratio pogled.

Izdahnula sam vazduh koji sam zadržavala i primorala se da skrenem pogled. Da. On je mrtav vampir. Živi vampir ne bi mogao tako da me općini. Ne bih imala nikakve šanse da se zaista potrudio. Ali zato postoji zakon, zar ne? Mrtvi vampiri mogu da uzimaju samo dobrovoljce i to tek nakon potpisivanja sporazuma, ali ko može da dokaže da li su potpisani pre ili posle? Veštice, vukodlaci i drugi unutarzemaljci ne mogu da se pretvore u vampire. Mada je to slaba uteha ako vampir izgubi kontrolu i pregrize vam grkljan. Naravno, postoje zakoni i protiv toga.

Još uvek sam bila uzrujana kada sam podigla glavu i videla da muzičar ide pravo prema meni, užarenih očiju kao da ga muči grozničav svrab. Glupi zvončić. Uhvaćen je.

„Jesi li došla da čuješ kako sviram, lepotice?“, rekao je klinac kada se zaustavio pored mog stola, očigledno se trudeći da tiho govori.

„Zovem se Su, a ne lepotica“, slagala sam, gledajući Ajvi iza njega. Smejala mi se. Divno. Ovo će sjajno izgledati u kancelarijskom biltenu.

„Poslala si vilinskog prijatelja *da me proveriti*“, rekao je, gotovo pevušeći.

„On je zvončić, a ne vila“, odgovorila sam. Ovaj tip je ili glupi normalac ili pametni unutarzemaljac koji se pretvara da je glupi normalac. Ja bih se kladila na ovo prvo.

Otvorio je šaku i Dženks je vrludavo doleteo do moje minđuše. Jedno krilo mu je bilo savijeno, a zlatna prašina rasula se po stolu i mom ramenu. Zatvorila sam oči na tren da skupim snagu. Okriviće me za ovo. Znala sam to.

Dženks mi je ljutito mrmljao na uvo i namrštila sam se dok sam razmišljala. Mislim da nijedan od njegovih predloga nije anatomski izvodljiv, ali bar sam znala da je klinac normalac.

„Dođi u kombi da vidiš moju veliku frulu“, rekao je klinac. „Kladim se da bi umela da sviraš-š-š na njoj.“

Pogledala sam ga, još uzrujana zbog predloga mrtvog vampira. „Odlazi.“

„Postaću poznat, Suzi Kju“, počeo je da se hvali pošto je moj neprijateljski pogled shvatio kao poziv da sedne. „Otići ću na obalu čim skupim dovoljno love. Imam drugara na estradi. On zna tipa koji zna tipa koji čisti bazen Dženis Džoplin.“

„Odlazi“, ponovila sam, ali on se samo naslonio i iskrivio lice dok je piskavo falširao „Su Su susudio“ i dobio po stolu isprekidanim ritmom.

Ovo je ponižavajuće. Sigurno bi mi oprostili ako ga premlatim? Ali ne, ja sam dobri vojnici u borbi protiv zlostavljanja normalaca, čak i ako samo ja verujem u to. Osmehujući se, nagula sam se napred dok mi se nije video dekolte. To im uvek privuče pažnju, iako nemaju bogzna šta da vide. Pružila sam

ruku preko stola, zgrabila ga za malje na grudima i uvrnula ih. I to im uvek privuče pažnju a daleko je zabavnije.

Civiljenje koje je smenilo njegovo pevanje bilo je kao šlag na torti. „Gubi se“, prošaptala sam. Gurnula sam čašu viskija i sklopila mu mlitave prste oko nje. „I reši se ovoga umesto mene.“ Oči su mu se razrogačile kada sam blago povukla ruku. Nerado sam ga pustila i on je brzo utekao, prolivši pri tom pola pića.

Čulo se odobravanje iz pravca šanka. Videla sam da se stari šanker osmehuje. Dodirnuo se po nosu i ja sam sagnula glavu. „Glupi klinac“, promrsila sam. Ne bi trebalo da dolazi u Rupu. Neko bi trebalo da ga šutne u dupe da odleti preko reke pre nego što nastrada.

Ispred mene je ostala jedna čaša i verovatno su se sada kladili da li ću popiti piće ili ne. „Jesi li dobro, Dženkse?“ pitala sam, iako sam znala odgovor.

„Ludi seronja me je umalo zgnječio, a ti me pitaš da li sam dobro?“ zarezao je. Njegov tihi glas bio je razdragan i upitno sam podigla obrve. „Samo što mi nije polomio rebra. Sav smrdim na sluz. *Svemogućí bože*, smrdim na sluz. A pogledaj šta je uradio s *mojom odećom*. Znaš li koliko se teško otklanja smrad iz svile? Žena će me naterati da spavam u saksiji ako se vratim kući ovako smrdljiv. Možeš da nabiješ trostruku dnevnicu znaš gde, Rejč. Nisi vredna toga!“

Dženks nije ni primetio kada sam prestala da ga slušam. Ništa nije rekao o krilu pa sam znala da je dobro. Zavalila sam se i ključala u sebi, morala sam da odustanem pošto je Dženks posipao prašinu. Doživela sam kraljevski preokret. Ako se vratim praznih ruku, neće mi davati ništa osim smetnji za vreme punog meseca i žalbi zbog loših čini sve do sledećeg proleća. Nisam ja kriva.

Mogla bih i da se vratim kući pošto Dženks ne može nepri-mećeno da leti. Možda neće reći tipovima u odeljenju za podršku kako mu se krilo iskrivilo ako mu kupim malo pečuraka maitake. *Neka ide sve do đavola, što se ne bih zabavila*, pomislila

sam. Poslednja avantura pre nego što mi šef zakuca metlu za drvo, ako mogu tako da se izrazim. Mogla bih u tržnom centru da kupim penušavu kupku i novi disk s laganom džez muzikom. Moja karijera će se sunovratiti, ali nema razloga da ne uživam u vožnji.

Perverzno blistajući usled iščekivanja, uzela sam torbu i koktel Širli Templ pa pošla prema šanku. Nije u mom stilu da ostavim nedovršene poslove. Kandidat broj tri je ustao s kežom i protresao nogu da bi se namestio. Bože, pomози mi. Muškarci mogu da budu tako odvratni. Bila sam umorna, iznervirana i veoma potcenjena. Znajuci da će pomisliti da tvrdim pazar i poći za mnom šta god mu budem rekla, prolila sam mu piće od đumbira po majici i produžila.

Nasmešila sam se kada sam čula njegov zaprepašćen uzvik a onda se namrštila kada sam osetila tešku ruku na ramenu. Spustila sam se u polučučanj dok sam se okretala i zamahnula ukočenom nogom kako bih ga oborila. Pao je na drveni pod uz glasan tresak. Svi u baru su ispustili tih uzvik pa učutali. Sedela sam mu na grudima pre nego što je uopšte shvatio da je pao.

Moji nokti nalakirani krvavocrvenim lakom isticali su se kada sam ga zgrabila za vrat, očešavši se o oštre dlake ispod njegove brade. Oči su mu bile razrogačene. Klif je s prekrštenim rukama stajao na vratima i posmatrao.

„Prokletstvo, Rejč“, povikao je Dženks, mahnito se ljuljajući na mojoj minduši. „Ko te naučio tome?“

„Moj tata“, odgovorila sam pa se unela muškarcu u lice. „Baš mi je žao“, rekla sam tvrdim naglaskom Rupe. „Hoćeš da se igramo, kolačiću?“ Videla sam strah u njegovim očima kada je shvatio da sam unutarzemaljka, a ne neka fufa koja traži divlji noćni provod. Zaista je kolačić. Mala poslastica za uživanje i zaborav. Neću ga povrediti, ali on to nije znao.

„Slatka Zvončicina majko!“, povikao je Dženks i odvratio mi pažnju od cmizdravog čoveka. „Osećaš? Detelina!“

Stisak mi je popustio i čovek je uspeo da se izmigolji ispod mene. Nespretno je ustao i povukao se u senku sa svoja dva pajtaša, tiho mrmljajući uvrede kako bi spasao obraz. „Jedno od šankera?“, prošaptala sam ustajući.

„Žena“, odgovorio je i osetila sam nalet uzbuđenja.

Podigla sam glavu i odmerila je. Lepo je popunila usku crno-zelenu uniformu i delovala je kao da se dosađuje dok se samouvereno kretala iza šanka. „Da nisi odlepio, Dženkse?“, promrsila sam dok sam pokušavala neprimetno da izvučem pantalone koje su mi se uvukle. „Ne može da bude ona.“

„Ma, da!“ odbrusio je. „Kao da bi *ti* mogla da znaš. *Ne obraćaj* pažnju na zvončica. Mogao sam sada da budem kod kuće ispred televizora. Ali neeee. Zaglavio sam s pritkom koja ima zaostalu žensku intuiciju i misli da može bolje od mene da radi moj posao. Hladno mi je, gladan sam i krilo mi se malteno potpuno iskrivilo. Moraću da čekam da mi ponovo izraste celo krilo ako pukne glavna vena. Imaš li predstavu koliko to traje?“

Pogledala sam prema šanku i odahnula što više niko ne obraća pažnju na mene. Ajvi je nestala i verovatno je propustila ceo metež. Utoliko bolje. „Umukni, Dženkse“, promrmljala sam. „Pretvaraj se da si ukra.“

Prišla sam čikici. Osmehnuo se i videla sam da mu fali svaki drugi zub kada sam se nagnula. Sparušeno lice mu se zboralo dok je s odobravanjem prelazio pogledom svuda osim po mom licu. „Daj mi nešto“, tiho sam rekla. „Nešto slatko. Nešto od čega ću se bolje osećati. Nešto bogatog ukusa, kremasto i veoma loše po mene.“

„Moraću da vidim neku legitimaciju, curo“, rekao je s teškim irskim naglaskom. „Izgledaš kao da nisi dovoljno stara da te mama pušta samu.“

Akcenat mu je bio lažan, ali je zato moj osmeh zbog njegovog komplimenta bio iskren. „Naravno, srce.“ Počela sam da preturam po tašni, tražeći vozačku dozvolu, spremna da igram

njegovu igru pošto je bilo očigledno da se oboje zabavljamo. „Uh!“ Zakikotala sam se kada mi je dozvola skliznula iza šanka. „Baš sam smotana!“

Uz pomoć barske stolice, nagnula sam se preko šanka kako bih mogla da zavirim iza njega. Moja zadnjica u vazduhu ne samo da je privukla poglede muškaraca već mi je omogućila odličan pogled. Da, ponižavajuće je kada bolje razmislim o tome, ali deluje. Videla sam da se starac osmehuje, misleći da njega odmeravam, iako me je više zanimala žena. Stajala je na kutiji.

Bila je gotovo prave visine, nalazila se na pravom mestu i Dženks ju je namirisao. Izgledala je mlađe nego što sam očekivala, ali neko ko ima sto pedeset godina svakako je naučio nekoliko trikova o lepoti. Dženks mi je otpuhnuo blizu uva, zvučeći poput samozadovoljnog komarca. „Rekao sam ti.“

Namestila sam se na stolici, a šanker mi je vratio vozačku dozvolu, čašu u kojoj je nešto plutalo i kašičicu: gomilica sladoleda u čaši s bejlisom. Mmm. Sklonila sam dozvolu i nestašno mu namignula. Ostavila sam čašu na mestu i okrenula se kao da hoću da pogledam ljude koji su upravo ušli. Puls mi je ubrzao, a vrhovi prstiju zabrideli. Vreme je za akciju.

Brzo sam se osvrnula da se uverim da niko ne gleda i oborila čašu. Uzviknula sam kada se piće prolilo i moja uznemirenost nije bila potpuno lažna kada sam probala da je uhvatim i spasesem bar sladoled.

Osetila sam nalet adrenalina kada je šankerica na moj izvinjavajući osmeh odgovorila svojim pokroviteljskim. Uzbuđenje koje sam osetila vredelo je više od čeka koji sam svake nedelje nalazila na svom radnom stolu. Ali znala sam da će taj osećaj nestati brzo kao što je i došao. Tračim svoje sposobnosti. Čak mi ni čini nisu potrebne za ovo hapšenje.

Ako je ovo sve što UB može da mi pruži, možda bi trebalo da se odreknem redovne plate i započnem svoj posao, pomislila sam. Retki su oni koji su napuštali UB, ali ih je ipak bilo. Leon Bern

je bio živa legenda pre nego što je postao nezavisan – a onda je brzo poginuo od pogrešno usmerenih vradžbina. Govorkalo se da je UB ponudio nagradu za njegovu glavu zato što je raskinuo tridesetogodišnji ugovor. Ali to je bilo pre jedne decenije. Operativci su neprestano nestajali zato što bi ih savladala meta pametnija ili srećnija od njih. Bilo je pakosno što okrivljuju tim za odstrel Unutarzemaljske bezbednosti. Niko nije odlazio iz UB-a zbog visoke plate i lakih smena, to je sve.

Da, pomislila sam, ne obazirući se na zvono upozorenja. Smrt Leona Bernsa je naduvana. Ništa nije dokazano. A još imam posao samo zato što po zakonu ne mogu da me otpuste. Možda bi trebalo da se okušam kao samostalni strelac. Ne može da bude gore nego što je sada. Biće im drago ako odem. *Naravno*, pomislila sam, osmehujući se. Rejčel Morgan, privatna agentkinja. Neumoljiva čuvarica zakona. Iskrena osvetnica svih nepravdi.

Znala sam da mi je osmeh neuverljiv dok je žena krpom brisala proliveno piće između svojih laktova. Brzo i glasno sam izdahnula. Levom rukom sam zgrabila krpu i upetljala joj ruke. Desnom sam uzela lisice s kuka i zatvorila ih oko njenih zglavaka. Sve je bilo obavljeno za tren oka. Zatreptala je od zaprepašćenja. Prokletstvo, baš sam dobra.

Ženine oči se razrogačiše kada je shvatila šta se desilo. „Blesak i osuda!“, povikala je, a njen irski naglasak zvučao je otmeno. Nije bio lažan. „Šta to misliš da radiš, kog vraga?“

Uzbuđenje je nestalo i uzdahnula sam kada sam videla da je od mog pića ostala samo jedna kugla sladoleda. „Unutarzemaljska bezbednost“, rekla sam i pokazala legitimaciju. Sav adrenalin je ispario. „Optužena si za pravljenje duge i pogrešno prikazivanje zarade koju si ostvarila dotičnom dugom, za lažno popunjavanje poreske prijave za dotičnu dugu, zato što nisi obavestila Odeljenje za duge...“

„To je laž!“, uzviknula je žena, uvijajući se u lisicama. Unezvereno je prelazila očima po pabu dok su je svi posmatrali. „Gomila laži! Našla sam taj ćup po zakonu.“

„Imaš pravo da umukneš“, improvizovala sam i kašičicom uzela malo sladoleda. Bio je hladan, a slab ukus alkohola bio je bedna zamena za vrelinu adrenalina koja je nestala. „Ako se ne budeš pridržavala tog prava, sama ću te učutkati.“

Šanker je tresnuo dlanom o šank. „Klife!“, zagrmeo je, a irski naglasak je nestao. „Stavi u izlog natpis da nam je potrebna šankerica. A onda dođi ovamo da mi pomogneš.“

„Važi, šefe“, ravnodušno je odgovorio Klif.

Spustila sam kašičicu, ispružila ruku i povukla leprikonku preko šanka na pod pre nego što se previše smanji jer su čini na mojim lisicama polako poništavale njenu slabiju čaroliju za rast. „Imaš pravo na advokata“, rekla sam i sklonila svoju legitimaciju. „A nadrljala si ako ne možeš da ga priuštiš.“

„Ne možeš da me uhvatiš!“, zapretila je i počela da se migo-lji. Uzvici gomile postajali su sve glasniji. „Čelični obruči ne mogu da me zadrže. Bežala sam od kraljeva, sultana i dečurlije s mrežama!“

Uvrtala sam pramen vlažne kose oko prsta a ona se vrpaljila sve dok nije polako shvatila da je uhvaćena. Lisice su se smanjivale zajedno s njom pa nije mogla da pobegne. „Izvući ću se iz ovoga... za... tren“, zadahtala je pa pogledala svoje zglavke. „Ah, svetog mi Pita.“ Klonula je kada je ugledala žuti mesec, zelenu detelinu, ružičasto srce i narandžastu zvezdu koji su ukrašavali moje lisice. „Neka ti đavolji pas zaskoči nogu! Ko je zeznuo čini?“ Onda se bolje zagledala. „Uхватила si me s četiri? Četiri? Nisam znale da stare još deluju.“

„Možda sam staromodna“, rekla sam gledajući u svoju čašu, „ali dok nešto radi, ne menjam ga.“

Ajvi je prošla pored mene. Ispred nje su išli vampiri u crnim ogrtačima, otmeni u svojoj nesreći. Jedan je imao masnicu ispod oka, dok je drugi hramao. Ajvi nije bila nežna prema vampiri-ma koji vrebaju maloletnike. Razumela sam i zašto kada sam se setila pogleda mrtvog vampira za šankom. Šesnaestogodišnjak ne bi mogao tome da odoli. Ne bi *želeo* da se odupre tome.